

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3260/2018
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Луговац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Маричић, адвокат у ..., против тужене Агенције за развој Општине Пећинци ДОО ББ, коју заступа Општински правобранилац Пећинци, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1695/2018 од 10.09.2018. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1695/2018 од 10.09.2018. године, тако што се одбија жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Руми број П1 159/16 од 19.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 51.000,00 динара у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми број П1 159/16 од 19.03.2018. године је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је радни однос на одређено време који је засновао код тужене 26.11.2012. године на основу уговора о раду од 28.10.2013. године, постао радни однос на неодређено време почев од 27.11.2013. године па убудуће, што је тужена дужна да призна и да прими тужиоца у радни однос на неодређено време и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и радним способностима те да се поништи решење о престанку радног односа тужене од 31.03.2014. године и да се тужена обавезе да му надокнади трошкове поступка све у року од 15 дана. Одбијен је и евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да радни однос заснован на одређено време 26.11.2012. године, на основу уговора о раду на одређено време од 28.10.2013. године, прерасте у радни однос

на неодређено време почев од 01.12.2013. године па убудуће што је тужена као послодавац дужна да призна и да прими тужиоца у радни однос на неодређено време и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и радним способностима па да се поништи решење о престанку радног односа од 31.03.2014. године, а тужена обавезе на сношење трошкова парничног поступка. Обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 188.250,00 динара у року од 15 дана.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1695/18 од 10.09.2018. године, преиначио пресуду Основног суда у Руми тако што је утврдио да је радни однос тужиоца заснован на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време дана 04.12.2013. године, а што је тужена дужна да призна и прими тужиоца у радни однос на неодређено време и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, па је поништио решење о престанку радног односа број ../2014 од 31.03.2014. године као незаконито. Другим ставом изреке је преиначена одлука о трошковима поступка тако што се одбија захтев тужене за накнаду трошкова у износу од 188.250,00 динара и обавезује тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 206.250,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док се одбија захтев за исплату затезне камате на досуђене трошкове од пресуђења до извршности пресуде. Трећим ставом изреке је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена, а првостепена пресуда потврђена у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да му је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време од 28.10.2013. године до 04.12.2013. године. Четвртим ставом изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара у року од 8 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је оценио да је ревизија тужене дозвољена и да је основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а тужена у ревизији не указује на какве друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је 26.11.2012. године, са туженом Агенцијом за развој Општине Пећинци, ДОО ББ, закључио уговор о раду на одређено време на три месеца до 26.02.2013. године. Чланом 11. овог уговора тужилац је упућен на рад код другог послодавца и то у ВВ. Након тога, парничне странке су закључиле још девет уговора на одређено време од којих су два на по три месеца и осам на по један месец. Свим уговорима је тужилац био упућиван да рад обавља код ВВ. Тужилац је обављао послове ... по осам закључених уговора, а по два уговора (закључени 28.10.2013. и 28.11.2013. године на по месец дана) је обављао послове ... на пројекту „...“. Последњи уговор на одређено време од три месеца је закључио 27.12.2013 године до 27.03.2014.године. Решењем тужене број ../2014 од 31.03.2014. године, тужиоцу је престао радни однос услед истека рока на који је био заснован радни однос на одређено време.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио и примарни и евентуални тужбени захтев из разлога што тужилац рад фактички није обављао код тужене која ничим није ни допринела да дође до повреде тужиочевих права јер је тужилац свим уговорима о раду закљученим на одређено време био упућиван да ради у ВВ.

Другостепени суд је извео супротан правни закључак па је на основу члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) оценио да је тужбени захтев тужиоца основан јер је тужилац радио дуже од 12 месеци, те су се стекли услови из става 4. овог члана да радни однос на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови из члана 37. став 1. и 4. Закона о раду за прерастање радног односа тужиоца са одређеног времена у радни однос на неодређен време зато што тужилац рад није обављао код тужене већ код другог послодавца у ВВ (што је и било уговорено сваким уговором о раду на одређено време). Осим тога, од десет закључених уговора, тужена је тужиоца упутила да обавља послове ... по осам закључених уговора (укупно 12 месеци), а по два уговора закључена на по месец дана ради обављања послова ... на пројекту „...“. Према томе, тужена је као послодавац која је тужиоца примила у радни однос на одређено време, водила рачуна о томе да не повреди правило из члана 37. став 1. Закона о раду. То што је тужилац и по два уговора на одређено време када је обављао послове ... на пројекту „...“ обављао и послове ..., не може бити основ за прерастање радног односа из одређеног време на неодређено време код тужене код које тужилац фактички није ни радио нити је било у њеној обавези да испитује да ли тужилац по уговору закљученим за обављање ... на пројекту „...“ обавља и послове ... и на којим пословима конкретно ради јер је то зависило од потреба и захтева ВВ где је тужилац фактички радио. Наиме, уколико је и дошло до повреде тужиочевих права из радног односа, на страни тужене нема противправног понашања због којих би требала да трпи да тужиоцу прерасте радни однос на неодређено време код ње код које тужилац никада није ни обављао рад.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужене основана па је одлучио као у првом ставу изреке на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Како је Врховни касациони суд преиначио другостепену пресуду то је на основу члана 165. став 2. ЗПП-а одлучио о свим трошковима поступка, па је обавезао тужиоца да туженој надокнади трошкове поступка у укупном износу од 51.000,00 динара. Трошкови поступка се односе на приступ на рочиште 19.03.2018. године у износу од 18.000,00 динара и за састав ревизије износ од 33.000,00 динара, на основу тарифног броја 15 и 16 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12). Трошкови поступка су одмерени на основу члана 153. став 1., 154. и 163. ЗПП. Туженој се не досуђују остали трошкови првостепеног поступка осим за приступ на рочиште 15.03.2018. године, на којем је тужена истакла захтев за накнаду трошкова поступка, али који није опредељен на начин како би се о њему могло одлучити. Тужена је пропустила да наведе за колико одржаних и неодржаних рочишта тражи накнаду трошкова те да наведе конкретне поднеске које сматра да су образложени и за које тражи накнаду трошкова. Захтев за исплату трошкова поступка мора бити прецизан и јасан да би суд могао да одлучи о њему.

- 4 -

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић